

РОЗДІЛ 1

Три тижні до того

Я мала б це передбачити — відчути поштовхи перед потужним землетрусом. Якби я це зробила, можливо, змогла б діяти, коли стали руйнуватися стіни. Але моя поведінка більше нагадувала втечу. Я не зупинилася, щоб оцінити ситуацію чи обрати найліпший шлях. Просто стрибнула на заднє сидіння жовтого мангеттенського таксі й рушила крізь ніч. Частина мене хотіла їхати всю ніч — аж до ферми моєї бабусі за Гартфордом — але зрештою я вирішила не з'являтися на її порозі о такій порі. Я до смерті налякала б свого бідолашного батька, адже він теж жив там, доглядаючи бабусю. Що він подумав би, відчинивши двері в тихій досвітній темряві й побачивши моє запухле від сліз обличчя?

Бідний тато. Я добряче попсувала йому нерви, але він однаково хвилювався за мене. Мене було нелегко виховувати, особливо після того, як він став батьком-одинаком, овдовівши після смерті моєї матері від раку молочної залози у 1995 році.

Ну... все було не зовсім так, але це було легше сказати, ніж правду, бо вона могла б побороти рак, якби пройшла курс лікування. Але це була моя покута, яку я мала одбувати, і я, безумовно, її одбувала.

Відкинувши вбік білу готельну ковдру, я прогнала думки про маму, сіла на краєчок ліжка і потерла

очі, намагаючись струсити із себе залишки сну, щоб зустріти цей день. Минулої ночі я не так багато випила — лише два келихи шампанського, коли виголошували тости, — але однаково відчувала похмілля. Напевно, через нічні сльози, змішані з нападами люті. Дивно, що я нічого не розстрошила.

Звівшись на ноги, попрямувала до ванної кімнати, де довго стояла під струменями гарячої води, що текли по моєму тілу, змиваючи з пам'яті образ Малкольма з молодою білявкою.

Важко повірити, що двадцять чотири години тому моє життя здавалося майже ідеальним. Я була закохана в дивовижного чоловіка і думала, що ось-ось заручуся з ним, що ми створимо сім'ю і я нарешті буду щаслива. Та, можливо, мені не судилося бути щасливою. Чи бути матір'ю. Певно, всесвіт просто дражнив мене, дозволивши ненадовго злетіти до хмар, щоб насолодитися краєвидом звідти, а потім жбурнув на землю обличчям у багнюку.

Після душу я стояла біля вікна свого готельного номера, дивлячись на похмуре листопадове небо. На краю парковки вітер грався з купкою опалого листя: спочатку воно кружляло, мов у танці, а потім розлетілося навсібіч. Це була влучна метафора мого життя.

Витягнувши з кишені мобільний телефон, я затамувала подих і набрала номер бабусі. Батько відповів після першого ж гудка.

— Джилліан? — Мене здивував дивний запал у його голосі.

— Так, це я. Даруй, що так рано. Сподіваюся, не розбудила тебе?

— Ні. Я радий, що ти подзвонила... бо я не спав, чекаючи слухної нагоди, щоб поговорити з тобою.

Я спантеличилася, бо мій батько не вирізнявся балакучістю. Ми не були близькими, тож він рідко телефонував — тільки коли мав повідомити щось критично важливе.

— З бабусею все гаразд?

— Так, з нею все добре. — Він завагався. — Але ж це ти мені подзвонила. Чом би тобі не почати? Як минула вчорашня вечірка?

Відійшовши від вікна, я сіла на ліжко.

— По правді кажучи, не дуже. — Замовкнувши, стала гризти ніготь великого пальця, боячись розповісти батькові всю брудну, принизливу історію мого зруйнованого особистого життя. — У нас з Малкольмом виникла невелика... суперечка.

— Кепсько. Що сталося?

— Це довга історія, тату. Я воліла б розповісти під час зустрічі. Можна мені приїхати до вас? Може, навіть залишитися на кілька днів?

Він мовчав, осмислюючи мої слова.

— Це звучить як серйозна суперечка.

— Так і було.

Знову пауза.

— Звісно, ти можеш приїхати і залишитися. — Він стишив голос до шепоту. — Ти дуже вчасно, тому що я теж хочу з тобою поговорити.

Я насупилася.

— Чому? Що сталося?

— Може, я надто гостро реаую, — сказав він. — Не знаю. Хочу почути твою думку. Коли ти зможеш приїхати?

Я глянула на годинник.

— Я в готелі у Вестчестері. Можу сісти на потяг просто зараз і бути у вас за пару годин.

— Звучить непогано. Я радий, що ти приїдеш.

Я відчула занепокоєння, бо батько ніколи не виказував такої стурбованості — принаймні відтоді, як мамі поставили діагноз.

— Я теж, тату. Схоже, нам буде про що поговорити. Скоро побачимося.

Бажаючи якнайшвидше потрапити на вокзал і дізнатися, що відбувається в бабусиному будинку, я завершила розмову й зібрала речі.

Більшість людей не знала — Малкольм був одним з небагатьох — що я онука англійського графа. Я ніколи не зустрічалася з ним чи з кимось зі своїх англійських родичів, бо бабуся покинула Велику Британію невдовзі після закінчення Другої світової війни, емігрувавши до Америки.

Її перший чоловік, Теодор, загинув під час «Лондонського бліцу»* в 1940 році. За словами бабусі, він був заступником міністра в уряді Вінстона Черчилля, відповідальним за виробництво зброї. Бабуся дуже кохала його і довго оплакувала.

Так вона стала вдовою і матір'ю-одиначкою: наприкінці війни її синові — моєму батькові — було чотири роки. Бабуся жила з аристократичною родиною свого покійного чоловіка в їхньому заміському

* Бомбардування Великої Британії авіацією гітлерівської Німеччини в період з 7 вересня 1940 до 10 травня 1941 року. — Тут і далі — прим. пер., якщо не зазначено інше.

маєтку в Сурреї, подалі від жахів війни, але це не завадило їй закохатися в американського пілота, який дислокувався на сусідньому аеродромі. Це був дідусь Джек, вітчим мого батька. Він освідчився бабусі після закінчення війни і привіз її до Америки, де працював пілотом у комерційній авіакомпанії, що базувалася в аеропорту «Бредлі» в Гартфордті.

Отже, мій батько з'явився на світ під час війни, коли кожна мить була подарунком долі. Усе, що він пам'ятав про той період свого життя, — як бігав в чорній уніформі по англійських луках з нянею, яка була до нього ласкавою. А ще — качок у ставку, кам'яні стіни та велетенський будинок зі слугами.

Що ж до свого походження, то тато завжди вважав себе американцем. Можливо, тому, що єдиним батьком, якого він знав, був дідусь Джек — син сантехніка, який народився і виріс у фермерському будинку в Коннектикуті. У тому самому фермерському будинку, до якого я прямувала того ранку.

Невдовзі після того, як потяг від'їхав від станції, мій мобільний сповістив, що я отримала повідомлення від Малкольма. Я важко зітхнула, бо не була готова спілкуватися з ним. Просто хотіла, щоб він дав мені спокій.

Утім, цікавість підохочувала прочитати повідомлення. Може, він перепрошує? Навіть якщо і так, він марнує свій час, бо я не мала наміру йому пробачати. Не сьогодні і, мабуть, ніколи, а це означало, що між нами все скінчено.

Осяння уразило мене, немов блискавка: я — тридцятип'ятирічна самотня жінка з розбитим серцем, яка

не має де жити. Все моє життя перевернулося догори дригом. Мій човен потонув, і я, шокована і спантеличена, блукаю посеред великого самотнього моря.

Якусь хвилю повагавшись, я таки натиснула на маленьку зелену іконку, щоб прочитати повідомлення.

Привіт. Де ти? Я хвилююся. З тобою все гаразд?

Він навіть не згадав про свою зраду! Так, ніби цього ніколи не було. Наче у мене сталася якась особиста криза, до якої він не мав жодного стосунку.

Поклавши телефон на вільне місце поруч, я повернулася обличчям до вікна, за яким пробігали будинки і дерева. Цей ритм збігався зі стукотом коліс потяга.

Спробувала розслабитися, але телефон знову дзенькнув. Розчаровано похитавши головою, я вирішила вимкнути звук і нехтувати всіма повідомленнями. Однак, побачивши, що цього разу він написав значно довший текст, не встояла перед спокусою прочитати його. Гадаю, мені просто кортіло позлвтішатися його приниженням.

Можу припустити, що ти ігноруєш мої повідомлення, бо злишся, і розумію це. Я заслуговую на те, щоб мене ігнорували, ба навіть гірше. Почуваюся жахливо через те, що сталося, і досі не можу повірити, що був таким йолопом. Не знаю, як висловити своє розкаяння.

Після твого від'їзду я опинився у пеклі, а сьогодні стало ще гірше. Будь ласка, повертайся додому, Джилл, і ми поговоримо про це. Хочу сказати, що минулої ночі був не я. Не знаю, хто це був — якийсь п'ятдесятирічний бовдур, у якого в день народження сталася криза серед-

нього віку. Однак вечірка скінчилася, а тебе немає, і я не можу уявити свого майбутнього без тебе. Будь ласка, дай відповідь. Напиши, що є надія, або принаймні напиши, що з тобою все гаразд, щоб я не хвилювався.

Заціпивши зуби, я мало не загарчала від розчарування. Потім швидко надрукувала відповідь.

Зі мною все гаразд. Я ціную вибачення, але, будь ласка, не пиши мені більше. Я ще не готова з тобою розмовляти і хочу побути на самоті. Якщо напишеш знову, я не відповім.

Натиснула «відправити» і вже після цього збагнула, що дала йому надію, припустивши, що, можливо, колись буду готова поговорити з ним.

Гадаю, я і поговорила б, але тільки для того, щоб заспокоїтися, бо навряд чи коли-небудь забуду те, що бачила минулої ночі. Крім того, я вже не зможу йому довіряти, а довіра важить для мене чимало.

Я ніколи не вважала бабусин будинок у Коннектикуті домом, адже виросла в нью-йоркській квартирі, з якої виїхала під час навчання в коледжі, бо не могла бачити ванну, в якій померла моя мати. Але, коли таксі звернуло на обсажену деревами під'їзну доріжку, що вела до столітнього особняка, я втішилася, що повертаюся в знайоме місце, де почуватимуся в безпеці. Це було гарне місце, щоб залягти на дно на деякий час і уникнути зустрічі з Малкольмом.

Нахилившись уперед, я дивилася у вікно на щільний листяний килим обабіч доріжки. Утім, газон